

Szabó J. Róbert lelkipásztor | 2021. 03. 30. | János szemével 3.

A KERESZT DIADALA

János 12,27-33.

KEDVES TESTVÉREIM!

1. Bevezetés

Néhányszor előkerült már életemben egy furcsa és nehezen megválaszolható kérdés. Ezt a kérdést feltették már nekem és magam is feltettem már magamnak. **Mit tennék akkor, ha másodpercre pontosan megtudhatnám mikor ér véget az életem?** Szeretném tudni? Hogyan hatna ez a tudás a hátralévő életemre? Mit tennék másként? S tovább csavarhatnánk az egészen úgy, hogy mi lenne akkor, ha nemcsak a halálom pillanatát ismerhetném meg, hanem annak módját is?

Ma felolvasott történetünkben úgy áll előttünk Jézus, mint aki **tökéletesen tisztában van mindkettővel!** Másodpercre pontosan tudja halálának az idejét, de azt is, hogy milyen halállal kell meghalnia. Mindig különleges dolog, amikor nem kívülről, hanem a szereplő szemével látjuk az eseményeket. Ezért olyan megrendítő olvasni Jézus szavait, belelátni a lelke mélyén folyó küzdelembe, hallani a közte és a mennyei Atya között folyó párbeszédet, mert ezek egészen más megvilágításba helyezik Jézus szenvedéstörténetét!

2. ... megrendült az én lelkem.

Mai történetünk még mindig virágvasárnap játszódik. Abban az ünneplő, zajongó forgatagban, abban az eufóriában, ami arra a napra jellemző volt. A húsvét miatt milliók voltak Jeruzsálemben, és az ünneplő tömeg figyelve most Jézusra irányul, ellenség, barát egyaránt arra vár, hogy mi fog majd történni bevonulása után.

Ahogy tegnap hallottuk Jézus néhány kíváncsi göröggel beszélget, akik feljöttek az ünnepre Istent imádni, de legfőképpen Jézust látni. Az Úr a földbe vetett búzaszemről beszél nekik, amely, ha **nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.**^{Jn.12,24.}

Szinte magam előtt látom, legalábbis én így képezelem, ahogy beszélgetés közben Jézus egyszer csak elhallgat. Maga elé mered, majd halkán, szinte elcsukló hangon ezt mondja: **Most megrendült az én lelkem. Kérjem azt: Atyám, ments meg ettől az órától engem?**^{12,27a.}

Mi, akik agyon idealizáltuk, elcsépeltük, megrágtuk már ezerszer a kereszt üzenetét, nyaklánc-medállá, fülbevalóvá, tetoválássá szelídítettük, templomtornyok tetejére emeltük, ott díszleg falainkon. **Értjük egyáltalán Megváltónk szavait?** A keresztet messze nem az, aminek mi látjuk, mert az valójában iszonyatos, véres, mocskos és gyűlöletes! Nincsen benne semmi abból, amivé mi tettük, aminek mi gondoljuk! Még csak sejteni sem sejthetjük igazán mit is jelent! **De Jézus ezzel is tökéletesen tisztában volt,** és a lelke mélyéig megrendült, rémülten beleremegett

annak tudatába, ami várta őt annak az útnak a végén, amiért e világra jött.

3. Hogyan lehet ez?

Egy vitában egyszer valaki azt vágta egy keresztény képébe, hogy ez az egész szenvedéstörténet egy nagy színjáték volt. Jézus tudta azt, hogy nem fog rajta a halál, hogy fel fog támadni, akkor miért ez a teatralitás, ez a „műszenvetés”. Ha bárki közülünk ezt gondolja, akkor valamit nagyon félreért... Jézus szenvedése valódi szenvedés volt! Néhány óra leforgása alatt olyan mérhetetlen kínokat kell majd átélnie, aminek mi a tizedét sem lennénk elviselni!

Jézus szenvedett testileg. Ellenségei elfogják, többször arcul ütik, leköpdösik. Étlenszomjan ide-oda rángatják, félholtra korbácsolják, egy tövisből készült koronát nyomnak a fejébe. Borzalmas a fájdalom. Majd vállaira egy mázsás, durva fage-rendát kötnek, végig lökdösik Jeruzsálem utcáin. Vastag vasszögekkel átverik kezét-lábát, véres, kimerült testét elviselhetetlen fájdalom járja át. A forró tűző napon órákig függ átszegzett kezein és lábain, miközben nyelve ínyéhez tapad a szomszúságtól, de csak egy keserűen ecetes rongyot tolnak a szája elé. Egyre erőtlenebb, egyre kevésbé képes levegőt venni. Haldoklik.

De a testi szenvedésnél elviselhetlenebb volt a lelki! A tanítványai és követői, akik ma még ünnepelték, hamarosan elhagyják, ketten közülük – Júdás és Péter – elárulják. Szeretett népe, akiket megmenteni jött, mert nem ismerte fel meglátogatásuk idejét, nemet mond rá és elveszik. Népe vezetői irigységből, hatalomféltésből elutasítják, gyűlölködve kigúnyolják, kiszolgáltatják a pogányoknak. Rajta rajta röhög és élcelődik az egymást túllicitáló tömeg és a római katonái. Golgotai látványossággá lesz, véres attrakcióvá, akit kénye-kedvére becsmérelhet a cirkuszra áhító sokaság. És, ami mindezeknél még iszonyatosabb teher volt az az, amit Ézsaiás így öntött szavakba: **a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. ... az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.** ^{Ézs. 53,5.7.} S a legnagyobb kín ez az utóbbi! Az, hogy megtörik az harmónia, az a bensőséges szeretetkapcsolat, ami Jézus az Atyához kötötte, aki értünk, helyettünk és miattunk, bűnné tette és elhagyja őt.

Ebben rendült bele Jézus lelke! És csoda, ha ebbe megremeg, ha megrémül, ha egy pillanatra kiutat keres? Menekülést az iszonyatosan elviselhetetlen kínok elől? De már halljuk is válaszát: **Nem! Hiszen éppen ezért jöttem a földre!** ^{12,27b.}

4. Miért járta végig ezt az utat?

Hallhattuk, hogy Jézus szenvedése nem „műszenvetés” volt. Előbb idézett szavai mégis arról tanúskodnak, hogy tudta azt, ami rá várt, **mégsem menekült el**, nem rejtőzött el, hanem felvállalva a felvállalhatatlant, hűségesen menetelt a halál felé. **Miért?** Ez az igazi kérdés!

Jézus úgy válaszolja meg ezt a kérdést, hogy abba az egész istenidegen, istengyűlő világunk beleremeg: **Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!** ^{12,28a} **Hogyan?** A dicsőség nem a győzteseknek jár? Nem azoknak, akik fényes és megalázó diadalt aratnak ellenfelük fölött? Hogy lehet a keresztt győzelem? A keresztt nem annak demonstrációja inkább, hogy az Isten veszített? Hogy a világ Teremtőjét, a Hatalmast legyőzte a Sátán, az általa manipulált vezetők, a megtévesztett tömeg? A keresztt nem azt üzeni inkább, hogy a Gonosz Édenben elkezdett pusztítása bevégeztetett? Tessék: a gonosz örökre győzött a jó felett?

Erre hang hallatszott az égből: Már megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem. ^{12,28b} Isten mennydörgő szava világossá teszi, hogy a keresztt nem vereség. Ez a mi világunk számára érthetetlen győzelem, egy tőlünk egészen idegen dicsőség, diadal! Isten szavai úgy láttatják a kereszttet, mint Isten örök diadalát! Mert a keresztt, az a véres keresztt, amelyen Jézus függni fog, a mi megváltásunk, szabadulásunk, békességünk és boldogságunk egyetlen esélye, valódi alapja és biztosítéka!

5. A keresztt diadala

A keresztt nem azt jelenti, hogy az Isten halott! Lehet akárhogy is élni! Lehet tombolni, rohanni a semmibe, megittasodva szürcsölni az élet gyönyöreit, az élveztektől megrészegevedve ragadni meg minden napot! Mert, ha az Isten halott, ha a keresztt Isten veresége, akkor nincsen semminek értelme, mert az életnek anyja, a halálé a diadal! Az ember örökre elveszett.

De hogyan is folytatta Jézus? Ez a hang nem értem, hanem értetek szólt. Elérkezett az ideje, hogy kihirdessék az elmarasztaló ítéletet e világ fölött! Elérkezett az ideje, hogy ennek a világnak a fejedelmét elűzzék. Engem pedig föl fognak emelni a földről, s akkor majd minden embert magamhoz vonzok. ^{12,30-32} Jézus szavai nem egy vereséget szenvedett Isten szavai! Ezek a szavak is a keresztt diadaláról szólnak! Olyan ez, mint amikor egy nagy és véres háború végén a hadvezér bejelenti az ellenség teljes kapitulációját: **Elérkezett az ideje, hogy kihirdessék az elmarasztaló ítéletet e világ fölött!** Elérkezett az ideje, hogy ennek a világnak a fejedelmét elűzzék. Az ellenség legyőzött, nincs akadálya annak, hogy elkezdődjön valami, amit Isten még a világ megteremtése előtt elhatározott, és beinduljon az elveszett ember megmentésének csodálatos isteni terve!

Jézus *elmarasztaló ítéletről* beszél, amely a Biblia eredeti nyelvén így hangzik: **krízis**. Ez a szó válságot, fordulópontot jelent. A mi Urunk úgy látta a kereszttet, mint ahol az egész beteg embervilág válsága kicsúcsosodik és fordulóponthoz érkezik. A keresztt az a hely, amely megmutatja mekkora bajban, mekkora mélységben is van az ember, aki még az istengyilkosságtól sem riad vissza. De a keresztt annak a helye is, ahol minden megfordulhat: a hely, ahol a halálból élet születhet.

A keresztt tehát nem Isten krízise, nem Isten szeretetének csődje, hanem a mi krízisünk valósága, az egész beteg embervilág válságának leleplezése. A hatalmas és

félelmetes Isten ítéletének véres demonstrációja. Világos az üzenet: **Így jár mindenki, aki lázad ellenem! Iszonyatos kínok közt pusztul el, semmisül meg! Vagy meghódot, vagy eltakarítom, mint az értéktelen szemetet eltakarítják!** Ó, igen! Lehet Isten nélkül élni! Lehet beleröhögni Isten arcába, és lazán odavetni: Én a magam útját járom, engem nem érdekel, hogy létezel, én úgy élek, ahogyan nekem tetszik! És?! Mi közöm hozzád? Mi közöd hozzám? De akkor ne csodálkozz majd, ha az idők végén Isten jön a mennyei szemeteslapáttal, és az egész laza életedet behajítja a kukába!

Vagy lehet a kereszti életed nagy-nagy fordulópontja, ahol lehullik rólad minden bilincs, ahol bocsánatra találsz, ahol leteszed a fegyvert Isten előtt, és befejezed értelmetlen lázadásodat, ellenállásodat és menekülésedet. Mert az időknek végén minden ember ítéletre megy, de nem mindegy, hogy a felmentő- vagy az elmarasztaló ítélet szavai hangoznak el fölöttünk!

6.

Engem pedig föl fognak emelni a földről, s akkor majd minden embert magamhoz vonzok.^{12,32} Ebben a mondatban ott van a kereszti és ott van a feltámadás is. Mert így együtt tökéletes a mi megváltásunk diadala! Jézus úgy látta a kereszti, mint egy hatalmas mágnest, amely magához vonz minden elveszett életet, hogy az újrakezdés, a gyógyulás lehetőségét kínálja föl mindnyájunk számára!

Vajon Te belekerültél-e már Isten vonzásának erőterébe? S bárcsak úgy belekerülnél, hogy többé nem is akarnál, nem is tudnál szabadulni belőle! De ez csak akkor válik lehetségessé, ha tudod úgy látni a kereszti, amilyennek azt Jézus látta! Mert akkor őszinte imádsággá válik a számodra az, amit egyik énekünk így öntött szavakba:

„Jézusomra föltekintek a kereszti alatt,
Nincs szívemnek nyugodalma vétkeim miatt;
Ó, ne büntesd, Uram, azt, kit megtört a bánat:
Szálljon reám irgalmadból béke, bocsánat!”
RÉ. 345,3.

ÁMEN!

Az igehirdetésem Joó Sándor, egykori pasaréti lelkipásztor, „Ahogyan Jézus látta a kereszti” című prédikációjából vesz át gondolatokat.